

五行翻天

เจ้าฟ้า

พลีก 10

นิรันดร์

เขียน : สมนันท์

ปก : สุภากรณ์ สุนประเสริฐ

五行翻天
เจ้าธาตุพลิก 4
พลิก 4
ลิวรรค
เขียน : สรมุรินทร์
ปก : สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

เรื่อง

ห้าธาตุพลิกสวรรค์ 4

ผู้เขียน

สรมุรินทร์

พิสูจน์อักษร/เรียบเรียง

สรมุรินทร์

ปก

สุภาภรณ์ สุขประเสริฐ

กราฟฟิกจัดหน้า

ปกสำเร็จ จัดอาร์ต By ปั่นแป้ง

นิยายเรื่องนี้สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ห้ามคัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง แก้ไข หรือสแกนเนื้อหาส่วนใดส่วนหนึ่งของนิยายเรื่องนี้ไปเผยแพร่หรือกระทำการใดๆ เว้นแต่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น หากฝ่าฝืน จะดำเนินการทางกฎหมายต่อผู้กระทำละเมิดให้ถึงที่สุด

แนะนำเรื่อง

‘ห่าธาตฺพลิกสวรค์’ เป็นนิยายแฟนตาซีจีนโบราณที่ผสมผสานแฟนตาซีพญานก เทพเซียน ศิลปะการต่อสู้ ตำนานจีน และการตีความใหม่ของเทพปกรณัมจีน โดยมีตัวละครนำเป็นผู้หญิง และเล่าเรื่องผ่านการเติบโต การเดินทาง และการค้นหาความจริงของโลกใบนี้ มากกว่าการมุ่งเน้นเพียงการต่อสู้หรือการแก้แค้น

แรงบันดาลใจสำคัญของเรื่องมาจากตำนานหนี่วาซ่อมฟ้า คัมภีร์ซานไห่จิง ห่องลีน และแนวคิดบางส่วนของพุทธศาสนาหายาน จึงเกิดเป็นโลกแฟนตาซีที่ผสมผสานตำนาน ความเชื่อ และปรัชญาเข้าด้วยกัน นางเอกของเรื่องถือกำเนิดจากศิลาห้ำสีของเจ้าแม่หนี่วาและเจตจำนงแห่งพุทธะ ทำให้การเดินทางของนางไม่ได้เป็นเพียงการแสวงหาความแข็งแกร่ง หากยังเป็นการค้นหาความหมายของชีวิต ความเมตตา และความสมดุลของสรรพสิ่ง

ผู้เขียนสร้างสรรค์เรื่องนี้ขึ้นเพื่อเข้าร่วม โครงการประกวดนิยายจีนแห่งชาติ ครั้งที่ 3 ซึ่งกำหนดให้นิยายมีความยาวไม่น้อยกว่า 500,000 คำ และมีตัวละครนำหญิงเป็นแกนหลัก โดยนิยายจะต้องเผยแพร่ฉบับภาษาจีนให้จบภายในวันที่ 31 ธันวาคม 2569 และมีกำหนดประกาศผลภายในวันที่ 31 มีนาคม 2570

ด้วยเหตุนี้ ‘ห่าธาตุพลิกสวรรค์’ จึงเป็นนิยายเรื่องแรกของผู้เขียนที่
เริ่มเผยแพร่ฉบับภาษาจีนตั้งแต่ปลายเดือนมิถุนายน 2569 ทั้งที่ขณะนั้นยัง
เขียนไม่จบ เพื่อให้มีโอกาสสร้างฐานผู้อ่านและเป็นที่รู้จักในประเทศจีนก่อน
ส่วนฉบับภาษาไทยเริ่มเผยแพร่ภายหลัง เพราะผู้เขียนเขียนต้นฉบับจบ
เรียบร้อยแล้ว

หากคุณชื่นชอบนิยายอย่าง ครึ่งปีศาจชื่อเถิง จันทรารัศมีสง ตำนาน
รักสวรรค์จันทรารัศมีชื่อเถิง หรือ นาจา และสนใจเรื่องราวที่น่าสนใจ
ตำนานจีนมาตีความใหม่ผ่านโลกแฟนตาซีที่มีเอกลักษณ์ พร้อมตัวละคร
หญิงที่ค่อยๆ เติบโตทั้งด้านพลัง ความคิด และจิตใจ ‘ห่าธาตุพลิกสวรรค์’
เป็นอีกเรื่องที่คุณไม่ควรพลาด

สรุมนิรัน

เรื่องย่อและคำโปรย

เมื่อเหล่าเทพหลงใหลในความเป็นอมตะและสุขบนสรวงสวรรค์ของโลกมนุษย์ จนสมดุลงานของสามโลกเริ่มพังทลาย ท้องฟ้าแตกกร้าว แดนอสุรชาวนไ้จึงเริ่มหลอมรวมกับโลกมนุษย์ และตำนานที่ถูกสืบทอดได้หวนกลับมาอีกครั้ง

หายนะที่เกิดขึ้นทำให้พลังของเจ้าแม่หนี่วาที่อยู่ใต้ทะเลลึกสลายหายไป และเจตจำนงแห่งพุทธะได้หลอมรวมกัน และลงสู่ครรภ์ของหญิงขอมฟ้าผู้หนึ่งโดยไม่มีผู้ใดล่วงรู้ ทารกหญิงที่ถือกำเนิดจึงมีพลังอันยิ่งใหญ่ซ่อนอยู่ในตัว นางถูกเลี้ยงดูเช่นมนุษย์ธรรมดา แต่ชะตากลับพลิกผันให้นางต้องออกเดินทางสู่โลกกว้าง เพื่อค้นหาความจริงที่เหล่าเทพพยายามปิดบัง

ระหว่างการเดินทาง นางได้พบสัตว์เทพจากซานไห่จิง ผู้สืบทอดตำนานโบราณ เผ่าพันธุ์ที่สูญหาย เมืองที่ถูกลบจากประวัติศาสตร์ และความลับของ ‘ระเบียงดารา’ สถานที่ซึ่งครั้งหนึ่งเคยเชื่อมสามโลกเข้าไว้ด้วยกัน

ยิ่งนางเข้าใจความจริงมากเท่าไร ก็ยิ่งพบว่าศัตรูที่แท้จริงมิใช่ปีศาจหรืออสูร หากคือความโลภ ความหลง และความทะเยอทะยานที่ซ่อนอยู่ในหัวใจของเหล่าเทพผู้ปกครองสวรรค์

ผู้ที่ลุกขึ้นปกป้องสามโลกในครั้งนี้อาจไม่ใช่เทพผู้ยิ่งใหญ่ หากเป็นหญิงสาวธรรมดาคนหนึ่ง ผู้ที่เชื่อว่าพลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ไม่ใช่การทำลาย แต่คือการสร้าง ความเมตตา และการไม่ยอมทอดทิ้งสรรพชีวิต

ชะตาที่ถูกกำหนดก่อนถือกำเนิด สวรรค์ที่แปลกเปลี่ยนจนกลับด้าน โลกที่ผู้คนรู้จักเป็นเพียงเศษเสี้ยวของความจริง หากต้องเลือกระหว่างชะตาที่ถูกกำหนดกับการเปลี่ยนแปลงโลกทั้งใบ นางเลือกที่จะพลิกสวรรค์!

สารบัญ

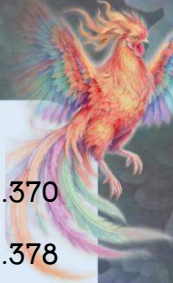
หน้า

บทที่ 1 จุดดำ.....	1
บทที่ 2 สำเร็จภารกิจที่สาม	9
บทที่ 3 ท่านสมควรไปเป็นนักพยากรณ์	19
บทที่ 4 ชูเหิงและผู้ถือทวน	28
บทที่ 5 เรื่องของรากแรก	38
บทที่ 6 ไท้อี้และมั่วเจิน	47
บทที่ 7 ภารกิจระดับสาม	56
บทที่ 8 เกล็ดหิมะสีเงิน (ต้น)	66
บทที่ 9 เกล็ดหิมะสีเงิน (ปลาย)	74
บทที่ 10 ผู้สืบทอดคนสุดท้าย	83
บทที่ 11 เตรียมการซ่อมแซม.....	91
บทที่ 12 ชูตริตและภารกิจระดับตำนาน	98
บทที่ 13 ตราแม่ทัพเหมันต์.....	107
บทที่ 14 เบาะแส (ต้น).....	118
บทที่ 15 เบาะแส (กลาง).....	129
บทที่ 16 เบาะแส (ปลาย)	139
บทที่ 17 สำเร็จภารกิจระดับตำนาน	149
บทที่ 18 กุญแจดารานิทรา.....	159
บทที่ 19 ร่องรอยดาราดวงที่หนึ่ง.....	168

บทที่ 20 พิชิตได้จึงได้ครอบครอง	177
บทที่ 21 ดาราดวงที่สอง.....	191
บทที่ 22 ดาราดวงที่สองและร่องรอยดวงที่สาม.....	200
บทที่ 23 แก้วอักขระดารา	210
บทที่ 24 สามเส้นทางดารา	219
บทที่ 25 ดาราแห่งฉงหมิง	229
บทที่ 26 คำเตือนจากฉงหมิง	237
บทที่ 27 ดาราแห่งจื้อเยียน	247
บทที่ 28 บททดสอบจากสายน้ำ.....	256
บทที่ 29 เสียงประกาศและเสียงก่นดำ	266
บทที่ 30 อสูรนำทาง	276
บทที่ 31 วิธีที่เลือก	284
บทที่ 32 รับรางวัล.....	293
บทที่ 33 ดินแดนรกร่างดาราเหนือ สำนักเมฆาซ่อนดารา	303
บทที่ 34 กินจนพุงกาง.....	312
บทที่ 35 ร่องรอยสะกิดม่านฟ้า.....	321
บทที่ 36 โจวอี้เฟิง	330
บทที่ 37 ย่านผู้ลี้ภัยทางเหนือ	338
บทที่ 38 เสียงจากในเรือน	346
บทที่ 39 ละทิ้งชั่วครว	354
บทที่ 40 เหมือนกันจนน่าประหลาด.....	361

บทที่ 41 กฎสามข้อ	370
บทที่ 42 ข้ากำลังร่วงหล่น	378
บทที่ 43 บุรุษปริศนา	387
บทที่ 44 ข้อความจากซูเหิง	395
บทที่ 45 พบหานซางไห่	404
บทที่ 46 เปิดเผยโดยไม่ตั้งใจ	413
บทที่ 47 คืบความทรงจำ	422
บทที่ 48 เปิดสามภารกิจระดับตำนาน	431
บทที่ 49 ดำหนักเหม็นต์ใต้พิภพ	440
บทที่ 50 รับวัตถุซ่อมผืนึก	448
บทที่ 51 ราคาที่ต้องจ่าย	458
บทที่ 52 หินวา	468
บทที่ 53 แผนที่ระเบียงดารา	477
บทที่ 54 แบ่งสมบัติ	485
บทที่ 55 ผู้ที่รอพบ	495
บทที่ 56 ประตู่สะพานสวรรค์	504
บทที่ 57 ข้ามสะพานสวรรค์	514
บทที่ 58 เป็องหลังกำเนิด	523
บทที่ 59 เรื่องของเซวีย	532
บทที่ 60 เผ่าฉงหมิง	539
บทที่ 61 การเรียกขาน	547

บทที่ 62 วัจจักรพรรดิหิมะ	555
บทที่ 63 เดินเล่นในเมือง	564
บทที่ 64 ความสัมพันธ์ที่สังเกตเห็นได้	573
บทที่ 65 เพราะธรรมดาเกินไป	581
บทที่ 66 ตามหาจนเจอ.....	589
บทที่ 67 ข้า...เพียงเป็นข้า.....	598
บทที่ 68 พุดคุยกลางสวน.....	606
บทที่ 69 ทานลืมหือว่าสร้างลืม	614
บทที่ 70 กลุ่มเผ่าดารา.....	621
บทที่ 71 ข้าจะไปส่ง.....	629
บทที่ 72 รอข้านะ.....	638
บทที่ 73 ทางเดินดารา	647
บทที่ 74 ชื่อแรกของเซวีย	655

บทที่ 1 จุดดำ

บันทึกในระดับสูงสุด อนุญาตให้ผ่านบททดสอบอ่าน

เยี้ยววินใจเต๋นแรง ในที่สุดนางก็ค้นพบสิ่งที่ถูกซ่อนเอาไว้ และหากนางคาด
ไม่ผิด ความจริงเกี่ยวกับต้นกำเนิดของจุดดำน่าจะถูกบันทึกอยู่ในผลึกก้อนนี้
เยี้ยววินค่อยๆ ยื่นมือออกไป ปลายนิ้วสัมผัสผลึกบันทึกสีเงิน

วูม

ทันทีที่สัมผัสผลึก ผลึกทั้งก้อนพลันเปล่งแสงเจิดจ้า แสงสีเงินเจิดจ้าจำนวน
มากทะลักออกมา จนทั้งหมดต้องหลับตา แสงนั้นห่อหุ้มเยี้ยววิน ชูเหิง ซิงซิง
และอวีเออร์เอาไว้พร้อมกัน ทัดนียภาพรอบด้านเลือนหาย

เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้ง ทั้งหมดกลับยืนอยู่กลางห้องฟ้าอันกว้างใหญ่ เบื้องล่าง
คือมหานครสีเงินอันยิ่งใหญ่ตระการตา

นครเหมันต์นิรันดร์ในยุครุ่งเรือง

ผู้คนนับไม่ถ้วนเดินทางไปมา พลังปราณหนาแน่นจนแทบกลายเป็นหมอก เหนือใจกลางนคร แกนกลางเหมันต์ขนาดใหญ่ลอยอยู่กลางอากาศ สมบูรณ์ไร้ตำหนิ ส่องแสงดุจดวงอาทิตย์สีเงิน

“ภาพความทรงจำ” ชูเหิงพึมพำ

เยี่ยววินพยักหน้า ทันใดนั้น ภาพเบื้องหน้าพลันเปลี่ยนไป เวลาหลายสิบปีผ่านไปในพริบตา มหานครยังคงรุ่งเรือง แกนกลางเหมันต์ยังคงทำงานตามปกติ จนกระทั่งวันหนึ่ง ชายชราหลายคนปรากฏตัวขึ้นภายในห้องโถงใต้แกนกลาง สีหน้าของทุกคนเคร่งเครียด

เบื้องหน้าพวกมัน มีจุดสีดำขนาดเท่าเมล็ดข้าวปรากฏบนผิวของแกนกลางเหมันต์

“เริ่มแล้ว...” ชายชราคนหนึ่งกล่าว “สิ่งที่ถูกบันทึกไว้ในคำทำนายมาถึงแล้ว”

หัวใจของเยี่ยววินสั่นไหว คำทำนาย? นางเพ่งมองต่อ

“เราตรวจสอบแล้ว” ชายชราอีกคนกล่าว “จุดดำนี้ไม่ได้ถือกำเนิดจากแกนกลาง มันปรากฏขึ้นเอง รวากับทะลุมาจากที่ใดสักแห่ง”

ทุกคนในห้องไม่มีใครโต้แย้ง รวากับพวกมันทราบเรื่องนี้อยู่แล้ว แต่สิ่งที่ทำให้เยี่ยววินจับจ้องกว่าเดิม กลับเป็นคำพูดประโยคถัดมา

“จงอย่าบันทึกเรื่องนี้ลงในจารึกสาธารณะ หากผู้คนทราบความจริง นครจะล่มสลายก่อนถึงเวลา”

ซูเหิงเปิดตากว้าง นี่คือเหตุผลที่ข้อมูลถูกลบออกอย่างนั้น?

แต่ชายชราคนเดิมยังกล่าวต่อ “แต่เราต้องทิ้งความจริงเอาไว้ให้คนรุ่นหลัง หากวันหนึ่งนครล่มสลาย ผู้สืบทอดต้องค้นพบมัน มิฉะนั้น จะไม่มีผู้ใดหยุดยั้งหายนะนี้ได้”

สิ้นเสียง ภาพความทรงจำพลันสั่นสะเทือน ผลึกบันทึกกำลังพาพวกมันไปยังเหตุการณ์ถัดไป เหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับความจริงของจุดดำโดยตรง แต่ก่อนที่ภาพจะเปลี่ยนแปลง เยี่ยววินกลับรู้สึกได้ว่าหัวใจของตนเต้นแรงขึ้นเรื่อยๆ เพราะในที่สุด นางก็ยืนยันได้แล้วเรื่องหนึ่ง ผู้สร้างนครเหมันต์นิรันดร์รู้จักจุดดำมาก่อน และพวกมันคาดการณ์การมาถึงของมันเอาไว้ล่วงหน้าแล้ว

ปัญหาในขณะนี้จึงยังคงเหมือนเดิม นั่นคือ ต้นกำเนิดจุดดำ และที่เพิ่มเข้ามาคือ คำทำนาย คำทำนายนั้นมีว่าอย่างไร เพราะจุดดำถูกบันทึกไว้ในคำทำนาย

ทันใดนั้น ภาพความทรงจำเบื้องหน้าพลันเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง ห้องโถงใต้แกนกลางเหมันต์เลือนหายไป แทนที่ด้วยห้องหินโบราณขนาดใหญ่ ภายในห้องมีผู้คนเพียงสามคน ชายชราที่เคยเห็นก่อนหน้านี้ทั้งสาม กำลังยืนอยู่เบื้องหน้าศิลาขนาดใหญ่

คิลาก่อนนั้นสูงกว่าสิบจั่ง เต็มไปด้วยอักขระโบราณสีทอง แต่สิ่งที่ดึงดูดสายตาที่สุด กลับเป็นรอยแตกกร้าวสีดำเส้นหนึ่งที่พาดผ่านกลางคิลา รวกับมีบางสิ่งเคยพยายามทะลุออกมาจากภายใน

“นี่คือคิลาคำทำนาย” ชายชราคนหนึ่งกล่าว “ถูกค้นพบใต้ดินลึกกว่าสามหมื่นจั่ง ไม่มีผู้ใดทราบผู้สร้าง ไม่มีผู้ใดทราบอายุ”

ภาพเบื้องหน้าขยับเข้าใกล้คิลาอย่างช้าๆ รวกับผลึกบันทึกต้องการให้ผู้รับชมอ่านข้อความบนนั้น อักขระสีทองจำนวนมากเริ่มส่องสว่าง ก่อนปรากฏข้อความที่ละเอียด

เมื่อดวงดาราเริ่มดับสูญ เมื่อสวรรค์และปฐพีสูญเสียมวล เมื่อผู้คนล้มเลือนต้นกำเนิดของตน ประตู่แห่งความว่างเปล่าจะเปิดออกอีกครั้ง

ซูเหิงขมวดคิ้ว มั่นพั่งไม่เข้าใจแม้แต่น้อย แต่เยื่อวันกลับใจสั่น เพราะคำว่า ‘ความว่างเปล่า’ ทำให้นางนึกถึงบางสิ่งโดยสัญชาตญาณ

อักขระบนคิลา ยังคงปรากฏต่อไป

สิ่งไรนามจะเดินทางข้ามความว่างเปล่า มันมิใช่ชีวิต มิใช่วิญญาณ มิใช่พลัง แต่เป็นจุดจบของทุกสรรพสิ่ง

ชูเหิงสูดลมหายใจ ข้อความนี้ตรงกับจารึกที่อ่านเมื่อครู่ทุกประการ

ทันใดนั้น ภาพเบื้องหน้าพลันเปลี่ยนไปอีกครั้ง คราวนี้เป็นชายชราคนเดิม กำลังกล่าวด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“เราใช้เวลาสามร้อยปีศึกษาศิลาคำทำนาย และได้ข้อสรุปเพียงหนึ่งเดียว จุดดำที่ปรากฏบนแกนกลางหมันต์ คือจุดเริ่มต้นของคำทำนาย”

ภายในภาพความทรงจำ ไม่มีผู้ใดกล่าว เพราะสีหน้าของทุกคนบ่งบอกชัดเจนว่า พวกมันไม่อยากจะยอมรับความจริงนี้

ชายชราคนนั้นถอนหายใจยาวก่อนกล่าวประโยคสุดท้าย ประโยคที่ทำให้หัวใจของเยื่อวินสั่นสะเทือน

“และหากการคาดเดาของเราถูกต้อง จุดดำแรก...ไม่ใช่จุดดำแรกของจักรวาล”

สิ้นเสียง ภาพความทรงจำทั้งหมดพลันสั่นสะเทือนรุนแรง รวากับผลึกบันทึกกำลังพาพวกมันไปยังส่วนลึกยิ่งกว่าเดิม ส่วนลึกที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่แม้แต่ผู้สร้างนครหมันต์นี้วันครัวยังหวาดกลัว และอาจเป็นต้นกำเนิดที่แท้จริงของจุดดำ

โลกทั้งใบแตกสลาย ท้องฟ้า ผืนดิน นครหมันต์นี้วันครั้ ทุกสิ่งแตกออกเป็นเศษแสงนับไม่ถ้วน เยื่อวินรู้สึกละลាយกำลังตกลงสู่ห้วงลึกอันไร้ที่สิ้นสุด ไม่

ทราบผ่านไปนานเพียงใด ภาพเบื้องหน้าจึงค่อยๆ ชัดเจนขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้ สิ่งที่ปรากฏมิใช่นครเหมันต์นิรันดร์ มิใช่โลกที่นางรู้จัก

เบื้องหน้าคือความมืดอันไร้ขอบเขต ไม่มีดวงอาทิตย์ ไม่มีดวงจันทร์ ไม่มีผืนดิน มีเพียงดวงดาวนับไม่ถ้วนลอยอยู่ในความเร้งว่าง

ซูเหิงเบิกตากว้าง แม้จะรู้ว่าเป็นภาพความทรงจำ แต่ความยิ่งใหญ่เบื้องหน้าก็ยังทำให้มันรู้สึกเล็กจ้อยอย่างยิ่ง

ทันใดนั้น แสงสีทองสายหนึ่งปรากฏขึ้นกลางห้วงดารา จากหนึ่งสายกลายเป็นสิบสาย จากสิบสายกลายเป็นนับหมื่นนับแสนสาย พวกมันเชื่อมโยงดวงดาราเข้าหากัน ก่อเกิดเป็นโครงข่ายขนาดมหึมาที่ปกคลุมจักรวาล

เยี่ยววินจ้องมอง ภาพนี้ให้ความรู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด คล้ายกับสิ่งที่นางเคยเห็นในต้นกำเนิดสะพานดารา แต่ยิ่งใหญ่กว่าหลายเท่า

ขณะนั้นเสียงของชายชราจากพลีkbันที่กพลันดังขึ้น รวากับกำลังอธิบายสิ่งที่ปรากฏ

“นี่คือยุคก่อนกำเนิดนครเหมันต์นิรันดร์และก่อนกำเนิดโลกของเรา”

หัวใจของซูเหิงกระตุกวบ ก่อนกำเนิดโลก? เยี่ยววินเองก็จ้องภาพเบื้องหน้าตาไม่กะพริบ เสียงยังคงดำเนินต่อ

“ในยุคนั้น ดวงดาราทั้งหลายเชื่อมต่อกัน พลังแห่งจักรวาลไหลเวียนอย่างสมบูรณ์ ไม่มีจุดดำ ไม่มีความเสื่อมสลาย”

ภาพเบื้องหน้าพลันเปลี่ยนไป โครงข่ายแสงสีทองยังคงทอดยาวไปทั่วจักรวาล แต่แล้ว ณ มุมหนึ่งของความเว้งว่าง จุดเล็กๆ สีดำจุดหนึ่งปรากฏขึ้น เล็กมาก เล็กเสียจนแทบมองไม่เห็น

ในตอนแรก ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลง ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นมัน แต่หลังจากผ่านไปไม่นาน จุดสีดำจุดนั้นเริ่มขยายตัวช้าๆ อย่างเงียบงัน ก่อนสัมผัสเข้ากับเส้นแสงสีทองเส้นหนึ่ง พริบตาหนึ่ง เส้นแสงสีทองสายนั้นพลันหม่นแสงลงราวกับถูกบางสิ่งกัดกิน

ซูเหิงสูดลมหายใจลึก เพราะภาพนี้คล้ายกับสิ่งที่เกิดขึ้นกับแกนกลางหมันตัวอย่างยิ่ง แต่สิ่งที่ทำให้เยี่ยหวินใจสั่นกลับเป็นอีกเรื่องหนึ่ง นางค้นพบว่าจุดดำแรกที่ปรากฏขึ้นนั้น ไม่ได้เกิดจากดวงดาว ไม่ได้เกิดจากสิ่งมีชีวิต และไม่ได้เกิดจากพลังใดๆ

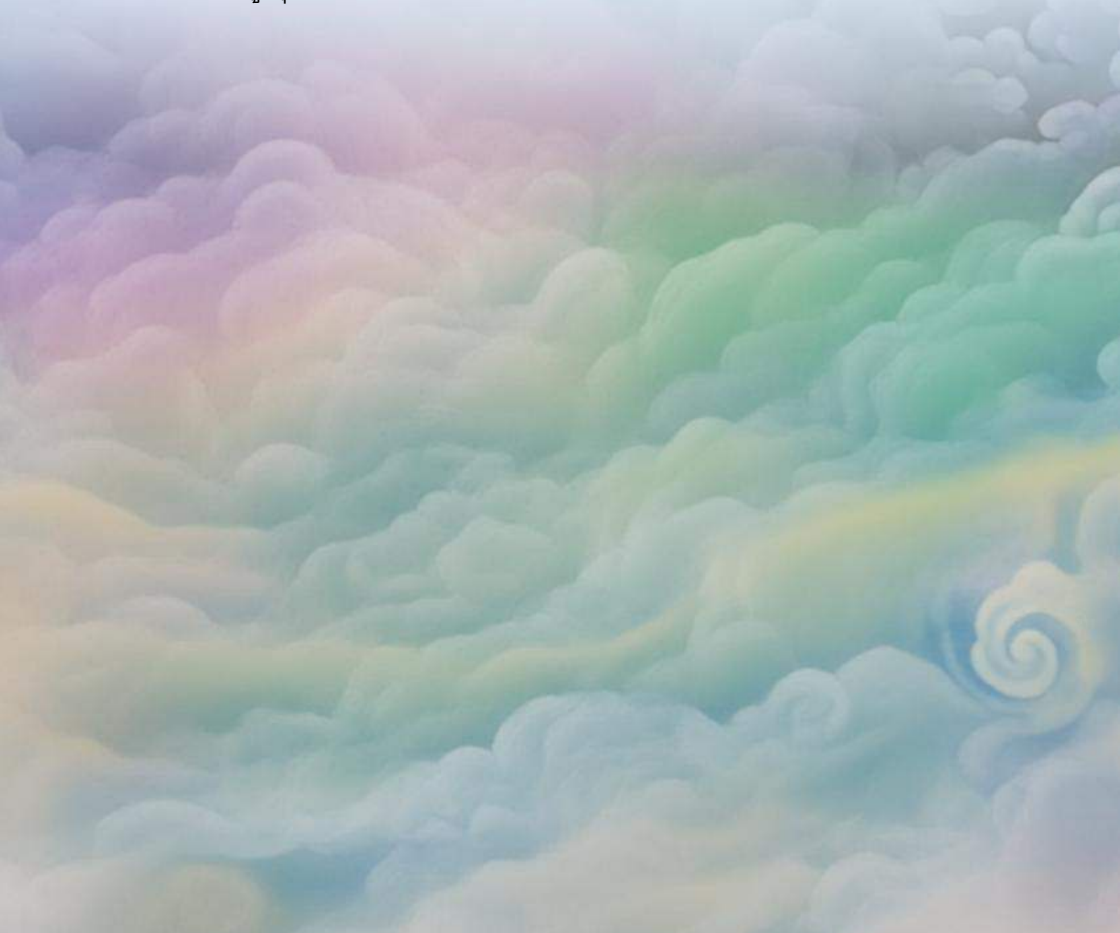
มันเพียง...ปรากฏขึ้นมาราวกับไม่ควรมีอยู่ในจักรวาลตั้งแต่แรก

ภาพความทรงจำพลันหยุดนิ่งพร้อมกับเสียงของชายชราที่ดังขึ้นอีกครั้ง

“นี่คือภาพที่เก่าแก่ที่สุดที่พวกเราค้นพบ และเป็นจุดเริ่มต้นของคำถามที่ไม่มีผู้ใดตอบได้ จุดดำถือกำเนิดขึ้นได้อย่างไร”

ในความเงยบังนัยเยื่อวีนกำมือแน่น คำถามนี้ไม่ใช่คำถามของนครเหมันต์นิรันดร์อีกต่อไป หากเป็นคำถามที่แม้แต่ผู้พิทักษ์โลกและผู้เฝ้าสะพานดาราก็ไม่สามารถตอบนางได้เช่นกัน

ในใจนางพลันครุ่นคิด เหมือนว่าจุดดำนั้นกำเนิดขึ้นมาเอง อาจเป็นความผิดปกติบางอย่างที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ เมื่อเกิดขึ้นแล้ว ธรรมชาติยังไม่สามารถกำจัดมันได้ มันจึงดำรงอยู่มาจนถึงตอนนี้ ยามนี้ยังไม่มีวิธีกำจัดมันที่ทำได้มีเพียงผนึกมันด้วยโลกที่ฟื้นฟู และเป็นไปได้อย่างยิ่งว่า เมื่อโลกทั้งหมดฟื้นฟู จุดดำนี้จะหายไปเอง ที่แท้แล้วเป็นเช่นนั้นหรือไม่

บทที่ 2 สำเร็จภารกิจที่สาม

ทันใดนั้น ภาพความทรงจำทั้งหมดพลันสั่นไหว ห้วงดารา ดวงดาว จุดดำ และผู้คนในอดีต ค่อยๆ เลือนหายไปทีละส่วน รวบรวมภารกิจของผลึกบันทึกได้สิ้นสุดลงแล้ว

หากก่อนที่ทุกสิ่งจะสลายหายไปโดยสมบูรณ์ เสียงของชายชราคนนั้นพลันดังขึ้นอีกครั้ง คราวนี้ไม่ได้ดังมาจากภาพความทรงจำ แต่ดังขึ้นรอบตัวพวกมัน

“ผู้สืบทอด หากเจ้ากำลังได้ยินเสียงนี้ แสดงว่าเจ้าได้เดินมาถึงจุดเดียวกับที่พวกเราเคยเดินมาถึง”

เยี่ยวันเบิกตากว้าง ตั้งใจฟังทุกถ้อยคำ

“พวกเราใช้เวลาหลายพันปี ค้นหาวิธีผนึกจุดดำ ค้นหาวิธีชะลอการลุกลาม ค้นหาวิธีฟื้นฟูดวงดาวที่ตายไป แต่สุดท้าย...”

เสียงนั้นหยุดไปชั่วครู่ “พวกเราพบเพียงคำถาม มิใช่คำตอบ”

แม้แต่ซูเหิงยังรู้สึกถึงความหนักอึ้งในน้ำเสียงนั้น

“หากเจ้าเข้าใจแล้วว่าการฟื้นฟูมิใช่จุดจบ การผจญมิใช่คำตอบ และต้นกำเนิดของจุดดำต่างหากคือสิ่งสำคัญ เช่นนั้นเจ้าก็ผ่านบททดสอบนี้แล้ว”

สิ้นเสียง ภาพความทรงจำทั้งหมดพลันแตกออกเป็นละอองแสงสีเงิน

วูม!

เยี่ยววิน ชูเหิง ชิงชิง และอวี๋เออร์กลับมาปรากฏตัวในหอจารึกดาราอีกครั้ง ผลึกบันทึกสีเงินเบื้องหน้าค่อยๆ แตกสลาย กลายเป็นเส้นแสงมากมาย ส่วนหนึ่งพุ่งเข้าสู่แผ่นหินแผนที่ของเยี่ยววิน อีกส่วนหนึ่งพุ่งเข้าสู่ร่างของนางโดยตรง

มหาสมุทรปราณภายในร่างสั่นสะเทือน พลังปราณอันบริสุทธิ์ไหลทะลักเข้าสู่ทุกเส้นลมปราณ จากเจ็ดสิบส่วนค่อยๆ เพิ่มขึ้น

เจ็ดสิบเอ็ด

เจ็ดสิบสอง

เจ็ดสิบสาม

จนหยุดลงที่เจ็ดสิบห้าส่วน

แผ่นหินแผนที่สามส่วนพลันลอยออกมาเอง

วุม!

แสงสีเงินสว่างวาบ เศษแผ่นที่ที่แยกจากกันมานานค่อยๆ เชื่อมต่อเข้าหากัน กลายเป็นแผ่นที่ผืนใหญ่กว่าเดิมหลายเท่า พื้นที่ส่วนใหญ่ยังคงเลือนราง แต่ บริเวณหนึ่งกลับปรากฏชัดเจนอย่างสมบูรณ์ เป็นตำแหน่งแห่งหนึ่งที่อยู่ลึก ที่สุดของนครหมันต์นิรันดร์ พร้อมตัวอักษรโบราณ

ตำหนักตนกำเนิดดารา

เยี่ยวันหรือตาลง เพียงมองซีกก็สัมผัสได้ถึงความไม่ธรรมดา

ขณะเดียวกัน จุดแสงสีเงินอีกดวงหนึ่งพลันแยกออกจากผลึกบันทึก ก่อนพุ่งเข้าสู่หว่างคิ้วของซูเหิง

วุม

ร่างของมันลั่นสะท้าน ภายในทะเลจิตสำนึก อักขระดาราตัวที่สองปรากฏขึ้น ลอยเคียงข้างอักขระตัวแรก ทันทีที่อักขระทั้งสองปรากฏพร้อมกัน หมู่ดาว

จำนวนมากก็ส่องสว่างขึ้นภายในจิตสำนึกของมัน แม้ยังไม่เข้าใจความหมาย แต่หูเหิงสัมผัสได้ชัดเจนว่าหนทางบ่มเพาะของตนกำลังเปลี่ยนแปลงไปอย่างช้าๆ

ขณะที่ทั้งสองกำลังตรวจสอบรางวัลของตน แทนหินสีดำกลางหอจารีกพลัน ลั่นสะเทือนอีกครั้ง

ครีโนน

บนพื้นผิวของแทนหิน ข้อความบรรทัดสุดท้ายค่อยๆ ปรากฏขึ้น รวากับฉูดทึงไว้สำหรับผู้ที่ผ่านบททดสอบเท่านั้น

ผู้ที่ต้องการค้นหาต้นกำเนิดแห่งความว่างเปล่า จงมุ่งหน้าสู่ด่านักต้นกำเนิด ดารา ที่นั่น...มีคำถามสุดท้ายรออยู่

หอจารีกดารากลับคืนสู่ความเงียบสงบ รวากับภารกิจลำดับที่สามได้สิ้นสุดลงอย่างสมบูรณ์แล้ว

เยี่ยอวินมองแผนที่ในมือ ตำแหน่งหนึ่งส่องสว่างอยู่ท่ามกลางพื้นที่เลือนราง
 นับไม่ถ้วน ตำแหน่งต้นกำเนิดดารา เพียงชื่อก็ทำให้นางรู้สึกถึงแรงกดดัน
 บางอย่าง ไม่ใช่แรงกดดันจากพลัง แต่เป็นแรงกดดันจากกาลเวลา รวากับ
 สถานที่แห่งนั้นมีอายุเก่าแก่กว่านครหมื่นต้นนิรันดร์

เสียงของรากแรกพลันดังขึ้นภายในจิตสำนึก “ข้ารู้จักสถานที่นี้...”

เยี่ยอวินชะงัก “ท่านปู่รากแรกจำได้หรือ”

รากแรกเงยไปครู่หนึ่ง “ไม่...ข้าเพียงรู้สึกคุ้นเคย เหมือนเคยเห็น เหมือน
 เคยอยู่ที่นั่น แต่ข้าจำอะไรไม่ได้เลย”

น้ำเสียงของมันเต็มไปด้วยความสับสน เยี่ยอวินไม่เร่งรัด ตลอดเวลาที่ผ่าน
 มา ทุกครั้งที่รากแรกพยายามรื้อฟื้นความทรงจำ ผลลัพธ์มักไม่ดีนัก หาก
 คราวนี้ต่างออกไปเล็กน้อย เพราะอย่างน้อยมันยังจำความรู้สึกได้ นั่น
 หมายความว่าตำแหน่งต้นกำเนิดดาราต้องเกี่ยวข้องกับอดีตของมันอย่าง
 แน่นนอน

ซูเหิงที่ยืนอยู่ไม่ไกลพลันขมวดคิ้ว อักขระดาราสองตัวภายในทะเลจิตสำนึก
 เริ่มสั่นสะเทือน

วูม!

ภาพเลื่อนรางจำนวนมากปรากฏขึ้นตรงหน้า ดวงดาว เส้นแสง และเงาร่าง
จำนวนมหาศาล ภาพเหล่านั้นหายไประยะหนึ่ง แต่ชูเหิงยังคงจับ
รายละเอียดส่วนหนึ่งได้

“แม่นางเยี่ย” มันกล่าวด้วยสีหน้าประหลาด “ข้าเหมือนจะเห็นอะไร
บางอย่าง”

เยี่ยอวิ้นหันไปมอง “ท่านเห็นอะไร”

ชูเหิงสูดลมหายใจลึก “ผู้คนจำนวนมาก พวกมันกำลังสร้างบางสิ่ง เป็น
อาคารขนาดใหญ่ อยู่ท่ามกลางดวงดาว”

“ตำแหน่งต้นกำเนิดดารา?” นางถาม

ชูเหิงส่ายหน้า “ไม่แน่ใจ แต่ข้ารู้สึกว้าว...ตำแหน่งนั้นไม่ได้ถูกสร้างขึ้น
ภายหลัง เหมือนกับว่ามันมีอยู่ก่อนแล้ว”

มีอยู่ก่อนแล้ว? ก่อนอะไร? ก่อนนครเหมันต์นิรันดร์? ก่อนหอจารึกดารา?
หรือก่อนอารยธรรมที่สร้างสถานที่แห่งนี้ขึ้นมา?

ทันใดนั้น

ครีโนน

พื้นหอจาริกพลันสั่นสะเทือนอีกครั้ง เยื่อยอวินและซู่เหิงหันไปมองยังทิศทาง
ของเสียง แท่นหินสีดำที่ควรหยุดทำงานไปแล้ว ปรากฏรอยแยกเส้นหนึ่งขึ้น
อย่างช้าๆ แสงสีเงินสายเล็กส่องออกมาจากภายใน ก่อนที่กล่องหินโบราณ
ขนาดหนึ่งฝ่ามือจะลอยขึ้นมา ลอยนิ่งอยู่กลางอากาศ

ซิงซิงกระพริบตาปริบๆ "ยังมีรางวัลอีกหรือเจ้าคะ" อวีเอร์พยักหน้าเห็นด้วย
ทันที

เยื่อยอวินไม่ได้ตอบ เพราะทันทีที่กล่องหินปรากฏขึ้น รากแรกภายในร่างของ
นางสั่นสะเทือนรุนแรงกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

“เปิดมัน...เยื่อยอวิน...เปิดมันเดี๋ยวนี้...”

เป็นครั้งแรกที่รากแรกแสดงอารมณ์รุนแรงถึงเพียงนี้ และเป็นครั้งแรกที่มัน
กล่าวคำหนึ่งออกมาโดยไม่ลังเล

“สิ่งที่อยู่ข้างใน...เป็นของข้า”

เยื่อยอวินจ้องกล่องหินโบราณที่ลอยนิ่งอยู่กลางอากาศ แสงสีเงินจางๆ แผ่
ออกมาจากรอยต่อของกล่อง รวากับภายในกำลังเก็บรักษาสິงสำคัญ
บางอย่างเอาไว้

เสียงของรากแรกคราวนี้ ไม่มีความสับสน ไม่ใช่ความคุ้นเคย แต่เป็นความ
มั่นใจ นี่เป็นครั้งแรกที่รากแรกยืนยันบางสิ่งชัดเจน

“ท่านแน่ใจหรือ”

“แน่ใจ” รากแรกตอบทันที “แม่ข้าจะจำไม่ได้ว่าเป็นอะไร แต่ข้ารู้ว่ามันเป็นของข้า”

เยี่ยวนยืนมือออกไป ทันทีที่ปลายนิ้วสัมผัสกล่องหิน

วูม

ตัวกล่องลั่นสะเทือนอย่างรุนแรง แสงสีเงินสว่างวาบขึ้นทั่วหอจารึก ชูเหิง
เปลือกวาดออยหลัง

ครึ้นนน

รอยอักษรโบราณนับไม่ถ้วนปรากฏขึ้นบนผิวกล่อง แต่ละตัวอักษรเปล่งแสง
สลับกันไปมา รวากับกำลังตรวจสอบบางสิ่ง จากนั้นเสียงคลิกเบาๆ ดังขึ้น

กล่องหินค่อยๆ เปิดออกเอง ภายในไม่มีอาวุธ ไม่มีไอศธ ไม่มีคัมภีร์ มีเพียง
ผลึกใสขนาดเท่าปลายนิ้ว ผลึกรูปทรงไม่สม่ำเสมอคล้ายเศษกระจกที่
แตกหักออกมาจากบางสิ่ง ภายในผลึกมีดวงดาวสีเงินหมุนวนอยู่ช้าๆ

รากแรกเงยไป เงยบอยุนานมาก กว่าเสียงแหบพร่าจะดังขึ้น “เศษแก่น”

เยี่ยววันฆมาดคีว “เศษแก่นอะไร”

รากแรกเจียบไปอีกครึ่ง รวากับกำลังพยายามรื้อค้นความทรงจำ “จำไม่ได้...
ข้าจำไม่ได้” น้ำเสียงของมันเต็มไปด้วยความหงุดหงิด

ทันใดนั้น ผลึกสีเงินภายในกล่องพล้นลอยขึ้น ก่อนพุ่งตรงเข้าหาเยี่ยววัน
และกล่องหินนั้นก็กลายเป็นละอองแสง

ซู่เหิงเปลี่ยนสีหน้า “ระวัง!”

แต่สายเกินไปแล้ว

วูม

ผลึกพุ่งเข้าสู่กลางหน้าผากของนางโดยตรง ในเสี้ยวพริบตาภาพจำนวน
มหาศาลระเบิดขึ้นภายในจิตสำนึก ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว สะพาน
ขนาดใหญ่ที่ทอดข้ามจักรวาล เกราะนับไม่ถ้วนกำลังคุกเข้า และใจกลางหมู่
ดาวมีต้นไม้สีเงินต้นหนึ่งสูงใหญ่จนไม่อาจมองเห็นปลายยอด รากของมันแผ่
ขยายไปทั่วห้วงอวกาศ กิ่งก้านของมันรองรับดวงดาวนับไม่ถ้วน ก่อนที่ทุก
ภาพจะพังทลายหายไป เหลือเพียงประโยคหนึ่งที่ดังก้องอยู่ในจิตสำนึก

“จงนำเศษแก่นกลับคืนสู่ต้นกำเนิด”

วม

เยี่ยหวินลืมตาขึ้นอีกครั้ง ภาพทั้งหมดหายไปแล้วแต่ผลึกสีเงินไม่ได้หายไป
มันปรากฏอยู่ภายในทะเลจิตสำนึกของนาง ลอยอยู่ข้างรากแรกอย่างเงิบ
งัน และเป็นครั้งแรกที่รากแรกไม่ส่งเสียงใด เพราะเวลานี้รากสีเขียวเล็กๆ
กำลังสั่นสะเทือนอย่างรุนแรงราวกับกำลังร้องไห้

“ข้าจำมันได้...” เสียงของมันแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน “ข้าจำมันได้จริงๆ...แต่
เหตุใด...เหตุใดข้าจึงเหลืออยู่เพียงเท่านี้”

น้ำเสียงของรากแรกมีทั้งความเสียใจและไม่เข้าใจ

เยี่ยหวินเพียงคาดเดาได้ว่าต้องมีเรื่องราวใหญ่โตเกิดขึ้น ต้นไม้สีเงินต้นนั้น
อาจเป็นรากแรกในอดีต ได้สูญเสียต้นของมันไป หลงเหลือเพียงรากในค่าย
กลที่อยู่เขตต้องห้ามหลังภูเขาของสำนักมหาพฤกษา ทั้งยังเป็นไปได้ว่า
รากแรกอาจเดินทางมาอยู่ที่นั่นเอง เมื่อเกิดเหตุร้าย มันจึงสูญเสียลำต้นและ
เหลือเพียงรากอยู่ที่นี่ มันอยู่ที่นี่นับแต่นั้น อยู่มานานจนหลงลืมเรื่องราว
เกือบทั้งหมด

บทที่ 3 ท่านสมควรไปเป็นนักพยากรณ์

หอจาริกดาราดกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง ไม่มีข้อความใหม่ปรากฏ ไม่มีแสง
สีเงินหลงเหลืออยู่ กล่องหินโบราณก็สลายเป็นละอองแสงไปแล้ว รวากับ
หน้าที่ทั้งหมดของสถานที่แห่งนี้ได้สิ้นสุดลงโดยสมบูรณ์

เยื่อวินยีนึงก่อนจะหลับตาลง ในทะเลจิตสำนึก ผลึกสีเงินยังคงลอยนิ่งอยู่
ข้างรากแรก แสงจากผลึกแผ่ออกมาอย่างอ่อนโยนคล้ายกำลังหล่อเลี้ยงบาง
สิ่ง รากแรกก็สงบลงมากแล้วแม้ยังมีความเศร้าหลงเหลืออยู่ แต่มันไม่
สิ้นสะเทือนเช่นก่อนหน้านี้

“ท่านปุ่รากแรก” เยื่อวินยเรียก

รากแรกเงียบอยู่พักหนึ่งก่อนตอบกลับมา “ข้าไม่เป็นไร”

น้ำเสียงยังคงแหบพร่า แต่มันคงกว่าเดิมมาก “ข้าจำอะไรได้เพียงเล็กน้อย
แต่ข้ารู้ว่าตำแหน่งต้นกำเนิดดาราสำคัญมาก บางที...”

มันหยุดไปครู่หนึ่ง “บางทีที่นั่นอาจมีคำตอบที่ข้าตามหามานาน”

เยี่ยอวินพยักหน้า เพราะนางเองก็กำลังตามหาคำตอบเช่นกัน ต้นกำเนิดของ จุดดำ ต้นกำเนิดแห่งความว่างเปล่า และอดีตของรากแรก ดูเหมือนทุกสิ่งจะ กำลังมุ่งหน้าไปยังสถานที่เดียวกัน

ตำหนักต้นกำเนิดดารา

เยี่ยอวินลืมตาขึ้น มองแผนที่ในมืออีกครั้ง เส้นทางสีเงินสายหนึ่งปรากฏขึ้น บนแผนที่ ทอดยาวจากหอจารึกดารา มุ่งตรงไปยังส่วนลึกที่สุดของนคร เหมันตันิรันดร์ เส้นทางนี้ไม่เคยปรากฏมาก่อน เห็นได้ชัดว่ามันเพิ่งเปิดขึ้น หลังภารกิจลำดับที่สามสิ้นสุด

“ดูเหมือนแผนที่จะนำทางเรา” ชูเหิงเดินเข้ามาและยื่นหน้ามองแผ่นหินแผนที่ ในมือนาง

“แม่นางเยี่ย ข้ามี่ลางสังหรณ์ สถานที่แห่งนั้นคงไม่ต้อนรับพวกเราเหมือน สามภารกิจที่ผ่านมา”

“ข้าก็คิดเหมือนท่าน” นางตอบและยิ้มให้อย่างขบขัน

ชูเหิงอดยิ้มตอบไม่ได้ มันพลันรู้สึกได้ว่าเพียงร่วมทำภารกิจด้วยกันไม่นาน มันคล้ายพบพานผู้รู้ใจ

“ไม่ว่าที่นั่น พวกเราอาจต้องออกแรงมากสักหน่อย” ชูเหิงบอก มันใช้คำ ‘พวกเรา’ ที่หมายถึงตัวมันกับเยี่ยววินอย่างสิ้นไหล ไม่ตะขิดตะขวงใจ

“คำว่า ‘มากสักหน่อย’ ของท่านคือมากเพียงใด” เยี่ยววินถาม สีหน้าจริงจัง ชูเหิงมีสีหน้าครุ่นคิด ครู่หนึ่งก็ตอบว่า “พวกเราคงได้ไปนั่งพักที่บ่อน้ำพุ เหมันต์อีกสักรอบ”

เยี่ยววินจ้องหน้ามันทันที “เช่นนี้ ไม่ควรเรียกว่ามากสักหน่อย ต้องเรียกว่า เกือบตาย จะถูกต้องกว่า”

“ฮ่า ฮ่า ฮ่า” ชูเหิงหัวเราะออกมาอย่างชอบใจ “ถูกของเจ้า เกือบตาย ขำลึ้ม คิดไปได้อย่างไร”

เยี่ยววินมองหน้ามันแล้วสายตาระกอนจะครุ่นคิด สิ่งหนึ่งที่นางมั่นใจคือ สถานที่ที่ซ่อนความลับของต้นกำเนิดจุดดำเอาไว้ ย่อมไม่ใช่สถานที่ที่ผู้ใดจะ เข้าถึงได้ง่าย

ทันใดนั้น

วูม

แผนที่ในมือพลันเปล่งแสงขึ้นอีกครั้ง จุดแสงสีเงินเล็กๆ ปรากฏขึ้นตรงต้นทางของเส้นทาง ก้อนค่อยๆ เคลื่อนที่ไปข้างหน้า รวากับกำลังนำทาง

“พี่สาวเอ๋ย” ซิงซิงเอ๋ย “มันกำลังบอกให้พวกเรารีบไปแล้วเจ้าคะ”

อวีเออร์พยักหน้าหงึกหงักเห็นด้วย เยียอวินเก็บแผนที่กลับเข้าสู่มิติส่วนตัว

“เช่นนั้นก็ไปกันเถิด จะได้ว่าพวกเราจะต้องพบเจออะไรบ้าง” ซูเหิงบอก

“อืม” เยียอวินพยักหน้า

ทั้งสองก้าวออกจากหอจารึกดารา มุ่งหน้าสู่ส่วนลึกที่สุดของนครเหมันต์นิรันดร์

เมื่อเดินมาตามทาง ทุกอย่างยังคงเหมือนเดิมเช่นสามภารกิจแรก ถนนหินโบราณทอดยาว อาคารจำนวนมากพังทลายไปตามกาลเวลา ความเจียบปกคลุมไปทั่วพื้นที่ แต่ยังคงเดินตามเส้นทางบนแผนที่ไปมากเท่าใด ทั้งสองกลับยิ่งรู้สึกถึงความผิดปกติมากขึ้น เพราะกระแสพลังในอากาศกำลังลดลง จากเดิมที่มีอยู่บางเบา กลับยิ่งเบาบางลงเรื่อยๆ จนกระทั่งแทบไม่เหลืออยู่

ซูเหิงขมวดคิ้ว “แม่นางเอ๋ย เจ้ารู้สึกหรือไม่”

เยี้ยววันพยักหน้า นางสัมผัสได้เช่นกันว่าพื้นที่นี้เหมือนมีบางสิ่งดูกลืนพลัง
ทั้งหมดไป ยิ่งเข้าใจจุดหมายมากเท่าใด สถานการณ์ยิ่งรุนแรง

ไม่นานนัก สิ่งก่อสร้างแห่งสุดท้ายของนครก็หายไปจากสายตา เบื้องหน้า
ปรากฏเพียงลานหินโล่ง กว้างใหญ่ เจียบเรียบ

กลางลานหิน มีเสาหินสีดำตั้งอยู่เพียงต้นเดียว คະเนด้วยสายตาแล้ว เสาหิน
นี้ น่าจะสูงราวร้อยจั้ง บนผิวของเสาหินเต็มไปด้วยอักขระโบราณนับไม่
ถ้วน และที่ฐานของมัน มีประตูหินสีเงินบานหนึ่ง ประตูไม่ใหญ่แต่ให้
ความรู้สึกหนักอึ้งอย่างประหลาด เหนือประตูมีตัวอักษรโบราณสีดำ

ตำหนักต้นกำเนิดดาราศาสตร์

ซูเหิงหรือตาลงก่อนจะเหลือบมองแผ่นหินแผ่นที่ในมือของเยี้ยววัน แล้วจึง
เอ่ย “ไม่ ยังไม่ถึง”

เยี้ยววันพยักหน้าเห็นด้วย เพราะบนแผ่นหินแผ่นที่ จุดหมายปลายทางยังคง
อยู่ใกล้ๆ แต่ประกายแสงหนึ่งที่พลันเกิดขึ้น กลับหยุดอยู่ที่เสาหินนี้ เหมือนว่า
ต้องผ่านมันไปก่อนจึงจะไปถึงตำหนักต้นกำเนิดดาราศาสตร์ได้

ทันใดนั้น

วม

แผ่นหินแผ่นที่พลันลั่นสะเทือน ก่อนลอยออกจากมือของนาง แสงสีเงินสาย
หนึ่งจากแผ่นหินพุ่งสู่ประตูหิน อักขระมากมายบนเสาหินเริ่มส่องสว่างขึ้น
พร้อมกัน

ครีนน

พื้นลานหินลั่นสะเทือน เสียงโบราณแหบพราดังขึ้นจากทุกทิศทาง

“ตรวจพบผู้ถือแผ่นที่ ตรวจพบผู้สืบทอด เริ่มการทดสอบลำดับสุดท้าย”

ลั่นเสียง ลานหินอันกว้างใหญ่พลันเปลี่ยนแปลง อักขระนับไม่ถ้วนลอยขึ้น
จากพื้น ก่อตัวเป็นค่ายกลขนาดใหญ่ ก่อนที่ร่างเงาสีเงินสี่ร่างจะปรากฏขึ้น
ตรงหน้าเยี่ยววินและซูเหิง

ร่างแรกถือกระบี่ ร่างที่สองถือทวน ร่างที่สามถือคันธนู ส่วนร่างสุดท้ายกลับ
ถือม้วนคัมภีร์โบราณ

แม้ทั้งสี่จะเป็นเพียงร่างเงา แต่แรงกดดันที่แผ่ออกมาทำให้ซูเหิงเปลี่ยนสีหน้า
ทันที เพราะกลิ่นไอที่แผ่ออกมานั้น คล้ายคลึงกับผู้สร้างนครเหมันต์นิรันดร์ที่

ปรากฏในภาพความทรงจำอย่างยิ่ง ดูเหมือนว่าภารกิจสุดท้าย จะไม่อนุญาตให้พวกมันก้าวผ่านประตูแห่งนี้ไปโดยง่าย

เยียอวินถอนหายใจเฮือกก่อนจะเอ่ย “ดูเหมือนท่านซูเหิงจะคาดเดาแม่นยำยิ่ง หลังจากจากนครเหมันต์นิรันดร์ ท่านสมควรไปเป็นนักพยากรณ์” นางหมายถึงคำพูดของมันที่บอกว่า ‘ต้องออกแรงมากสักหน่อย’

ซูเหิงยิ้มแห้ง รับรู้ได้ว่าเยียอวินประชด มันยกมือข้างหนึ่งนวดขมับ คิดไม่ถึงว่าตนเองจะคาดเดาแม่นยำเพียงนี้

“แล้วพวกเราจะทำอย่างไร” ซูเหิงถาม เพราะกลืนไอที่สัมผัสได้นั้น มันยอมรับว่าตัวมันไม่อาจสู้ได้

ยังไม่ทันที่เยียอวินจะตอบ เสียงโบราณแหบพราก็ดังขึ้นอีกครั้ง “เลือกผู้ทดสอบ สองในสี่ผ่าน จึงก้าวต่อ”

ร่างเงาทั้งสี่พลันก้าวออกมาพร้อมกัน ค่ายกลขนาดใหญ่บนพื้นสองสว่าง ก่อนที่อักขระจำนวนมากจะลอยขึ้นกลางอากาศ

“ผู้ถือกระบี่”

“ผู้ถือทวน”

“ผู้ถือธนู”

“ผู้ถือคัมภีร์”

“เลือก”

เยี่ยอวินกวาดตามองร่างเงาทั้งสี่ ยามนี้นางยังไม่คิดเปิดเผยฝีมือต่อหน้าชูเหิง ครุ่นคิดชั่วครู่ก็เอ่ย “ข้าเลือกผู้ถือคัมภีร์”

ชูเหิงหันมองอีกสามร่างที่เหลือก่อนจะเอ่ย “เช่นนั้น ข้าเลือกผู้ถือทวน”

ทันทีที่ทั้งสองตัดสินใจ ร่างเงาที่ถือกระบี่และถือคัมภีร์พลันถอยกลับ ก่อนเลือนหายเข้าสู่ค่ายกล เหลือเพียงผู้ถือทวนและผู้ถือคัมภีร์

วม

คลื่นพลังแผ่ออกมาร่างเงาทั้งสอง แต่แทนที่จะเพิ่มขึ้น กลับลดต่ำลงอย่างรวดเร็ว จากระดับที่ไม่อาจคาดเดา ค่อยๆ ลดลง ลดลง จนกระทั่งหยุดนิ่ง

ผู้ถือทวนอยู่ในระดับจุติวิญญานสวรรค์ชั้นสอง เทียบเท่าชูเหิง

ผู้ถือคัมภีร์อยู่ในระดับจุติวิญญานสวรรค์ชั้นหนึ่ง เทียบเท่าเยี่ยอวิน

ชูเหิงเบิกตากว้าง อุทานออกมา “ลดระดับปรารถได้ด้วยหรือนี่”

“นี่เป็นการทดสอบ มิใช่การสังหาร ไม่ลดระดับปรารถลงมา จะมีผู้ทดสอบผ่านได้อย่างไร”

ชูเหิงพยักหน้าพร้อมกับยิ้มแห้ง มันลึ้มคิดไปจริงๆ

ค่ายกลบนพื้นพล้นแยกออกเป็นสองส่วน สนามหนึ่งสำหรับผู้ถือทวน อีกสนามหนึ่งสำหรับผู้ถือคัมภีร์

ผู้ถือทวนยกอาวุธขึ้นช้าๆ ก่อนชี้ตรงมาที่ชูเหิง “สามกระบวณท่า หากยังยืนอยู่ได้ ถือว่าผ่าน”

ชูเหิงชะงัก จากนั้นสีหน้าพล้นจริงจัง มันทราบดีว่าคุณต่อสู้ตรงหน้าเคยเป็นผู้แข็งแกร่งแห่งนครเหมันต์นิรันดร์ แม้จะถูกลดระดับปราณ แต่ประสบการณ์และความเข้าใจย่อมสูงกว่ามัน

อีกด้านหนึ่ง ผู้ถือคัมภีร์มองเยี่ยอวีน ก่อนเปิดม้วนคัมภีร์ในมือออก อักขระจำนวนมหาศาลลอยออกมาจากหน้าเอกสาร

“คำถามหนึ่งข้อ ตอบได้ จึงผ่าน”

เยี่ยอวีนหรีตาลง ดูเหมือนนางจะเดาถูก ผู้ถือคัมภีร์มิได้ทดสอบกำลัง แต่ทดสอบปัญญา

“จำเป็นต้องทดสอบพร้อมกันหรือไม่” นางถาม

บทที่ 4 ชูเหิงและผู้ถือทวน

“ไม่จำเป็น เจ้าสามารถชมดูสหายทดสอบเสร็จสิ้นก่อนได้” ผู้ถือคัมภีร์ตอบ

“เช่นนั้น ข้าขอรอสหายของข้าก่อนเจ้าคะ”

ผู้ถือคัมภีร์พยักหน้าก่อนก้าวถอยหลังไป เพื่อรอ

ชูเหิงสุดลมหายใจลึก ก่อนก้าวเข้าสู่สนามประลอง ผู้ถือทวนขยับเพียงเล็กน้อยแต่แรงกดดันกลับถาโถมเข้ามาราวภูเขา

“ท่านชูเหิง มีปราณสองธาตุ ธาตุน้ำและธาตุทอง หากปราณธาตุน้ำเป็นธาตุหลัก ใช่หรือไม่” เยี่ยอวินถามขึ้น

ชูเหิงตกใจอย่างยิ่ง ผู้ที่รู้ชัดว่ามันมีปราณสองธาตุคือมารดาของมัน มหาพรหมลิขิตบัญชา เสวี่ยเหลียน กระทั่งหลานชินหรือเย่ร่วเสวี่ยก็ยังไม่ทราบ แล้วเยี่ยอวินทราบได้อย่างไร

“เอ่อ...ใช่” ชูเหิงจำต้องตอบรับเพราะใกล้จะประลอง วัจจบการประลอง มันค่อยถามนาง

“ดี เช่นนั้น ท่านประลองอย่างสบายใจเถิด อย่าแพ้ก็พอ ถ้าเหลือบ่ากว่าแรง
เสมอก็ได้ เพราะกฎมีเพียงว่าสามกระบวณท่า หากยังยืนอยู่ได้ ถือว่าผ่าน”
เยี่ยวีนบอกแล้วก็นั่งลงข้างสนามประลองของมัน

ฟังคำตอบแล้ว ชูเหิงต้องแปลกใจว่านางหมายความว่าอย่างไร ก่อนจะนึก
เห็นด้วยกับนางว่า มันไม่จำเป็นต้องชนะ เสมอก็สามารถผ่านได้เช่นกัน

ชูเหิงมองเห็นเยี่ยวีนเรียกของสิ่งหนึ่งออกมา เมื่อเพ่งมองให้ชัดตาก็เห็นเป็น
ผีผาอันงดงามตัวหนึ่ง มันพลันรู้สึกได้ว่าผีผานี้ทรงพลังอย่างยิ่ง หากไม่ทราบ
ว่าทรงพลังอย่างไร

ติ่ง ติ่ง ติ่ง

เสียงผีผาดังขึ้น ปลายนิ้วเรียวดีดสายผีผา บทเพลงไพเราะที่เปี่ยมด้วยปราณ
ธาตุน้ำดังให้ได้ยินทั่วลานหิน

วูม!

ทันใดนั้น อักขระดาราทั้งสองภายในทะเลจิตสำนึกของชูเหิงพลันส่องสว่าง คล้ายตอบสนองต่อเสียงฝีเท้า ความเข้าใจที่เดิมคลุมเครือกลับชัดเจนขึ้นเล็กน้อย ปรากฏภายในร่างไหลเวียนเร็วกว่าปกติหลายส่วน สภาวะจิตใจสงบนิ่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ชูเหิงเบิกตากว้างด้วยความประหลาดใจ มันรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าบทเพลงที่เยี่ยกวินบรรเลง ทำให้มันรู้สึกเข้มข้นกว่าเดิมมาก นี่เป็นครั้งแรกที่มันมีประสบการณ์เช่นนี้

ชูเหิงยิ้มออกมา ความกังวลก่อนหน้านี้หายไปเกือบหมด

“แม่นางเยี่ยก้อย่าแพ้ให้คำถามข้อเดียวก็แล้วกัน” บอกแล้ว ชูเหิงก็เรียกกระป๋องออกมาและก้าวเข้าไปในลานประลอง

ผู้ถือทวนแทงทวนออกมาเป็นกระบวนท่าแรก ไม่มีคลื่นพลังสะเทือนฟ้า ไม่มีภาพมายาอันตระการตา มีเพียงการแทงธรรมดาครั้งหนึ่ง แต่ทันทีที่ปลายทวนเคลื่อนไหว สีหน้าของชูเหิงพลันเปลี่ยนไป เพราะในสายตาของมัน ทวนเล่มนั้นแทงมาจากทุกทิศทาง

ด้านหน้า ด้านหลัง ซ้าย ขวา แม้แต่เหนือศีรษะ ล้วนมีเงาทวนปรากฏขึ้นพร้อมกัน รวากับฟ้าดินทั้งผืนกำลังกดทับลงมา

เร็วมาก!

ชูเหิงสะดุ้งในใจ กระบวนท่านี้เร็วเกินไป ไม่ใช่ความเร็วของร่างกาย แต่เป็น
ความเร็วของความเข้าใจ ผู้ถือทวนมองเห็นจุดที่มันจะหลบตั้งแต่ก่อนที่มัน
จะตัดสินใจเสียอีก

ดัง

เสียงฝีผาดังขึ้นแผ่วเบา คลื่นเสียงอ่อนโยนไหลผ่านทะเลจิตสำนึก อักขระ
ดาราทั้งสองส่องสว่างขึ้นอีกครั้ง

ทันใดนั้น โลกทั้งใบพลันช้าลง ชูเหิงไม่ได้เร็วขึ้น แต่จิตใจของมันสงบนิ่ง
ขึ้น จึงมองเห็นวิถีของทวนได้ชัดเจนกว่าเดิม

ฟูบ!

ร่างของมันพลันถอยครึ่งก้าว ปลายทวนเฉียดผ่านปลายจมูกไปเพียงเส้นผม

นีก!

พื้นหินเบื้องหลังแต่กร้าวยาวหลายสิบจั้ง ชูเหิงกลืนน้ำลายอย่างฝืดคอ แผ่นหลังมีเหงื่อเย็นไหลซึม หากซำกว่านี้แม้เพียงครึ่งลมหายใจ กระบวนท่าแรกย่อมตัดสินผลแพ้ชนะแล้ว

ผู้ถือทวนพยักหน้าเล็กน้อยราวกับพึงพอใจ “ดี” เป็นคำเดียวที่กล่าวออกมา ก่อนจะยกทวนขึ้นอีกครั้ง

กระบวนท่าที่สองเริ่มขึ้น คราวนี้ผู้ถือทวนมิได้เป็นฝ่ายโจมตี มันเพียงยืนอยู่เฉยๆ แต่บรรยากาศรอบตัวกลับเปลี่ยนไป ชูเหิงรู้สึกราวกับกำลังเผชิญหน้ากับมหาสมุทรอันไร้ขอบเขต นิ่ง เงียบ แต่ซ่อนพลังทำลายล้างเอาไว้ภายใน

“เข้ามา” ผู้ถือทวนกล่าว

ชูเหิงกำกระบี่แน่น มันเข้าใจแล้ว กระบวนท่านี้บังคับให้มันเป็นฝ่ายโจมตี หากไม่โจมตี ย่อมถือว่าไม่ผ่าน หากโจมตีผิดพลาด ก็จะมีพายุแพ้นั่น

เสียงฝีเท้าดังต่อเนื่องไม่ขาดสาย บทเพลงธาตุน้ำอ่อนโยนดุจสายน้ำไหล แต่กลับทำให้จิตใจของชูเหิงแจ่มชัดขึ้นเรื่อยๆ ทันใดนั้น มันนึกถึงสิ่งหนึ่งขึ้นมาได้

น้ำ...ไม่เคยปะทะกับภูผาตรงๆ น้ำอ้อมผ่าน น้ำไหลไปตามช่องว่าง ดวงตาของชูเหิงพลันสว่างขึ้น

ฟูบ!

ร่างของมันเคลื่อนไหว กระป๋องได้แทงเข้าหาจุดแข็งที่สุด แต่มุ่งตรงไปยัง
ช่องว่างเล็กๆ ระหว่างการยื่นของผู้ถือทวน

จังหวะนั่นเอง ผู้ถือทวนขยับเป็นครั้งแรก

เคร่ง!

เสียงโลหะปะทะดังสนั่น กระป๋องและทวนแตะกันเพียงชั่วพริบตา ก่อนที่ทั้งสอง
จะถอยออกพร้อมกัน ชูเหิงลอยถอยหลังไปสืบทว่าก้าว ลมหายใจ
ปั่นป่วน แต่ยังคงยืนอยู่ได้

ผู้ถือทวนพยักหน้าอีกครั้ง “ดีมาก” นี่เป็นครั้งแรกที่น้ำเสียงของมันมีแววชื่น
ชม

ชูเหิงรู้ทันทีกระบวนท่าที่สอง มันผ่านแล้ว

ผู้ถือทวนหลับตาลงก่อนยกทวนขึ้นในแนวตั้ง ไม่มีพลังปราณปะทุ ไม่มีแรง
กดดันมหาศาล แต่พริบตานี้ ชูเหิงกลับรู้สึกขนลุกไปทั้งร่าง มันสัมผัสได้ว่า
กระบวนท่าที่สามนี้ คือกระบวนท่าที่แท้จริงของผู้ถือทวน และเป็นกระบวน
ท่าที่ผู้สร้างนครหมันตันวันตร์เคยใช้ในอดีต

ผู้ถือทวนลืมตาขึ้นช้าๆ ก่อนกล่าวเพียงประโยคเดียว

“จงรับทวนนี้” แล้วแทงออกมา ทว่าช้าอย่างยิ่ง

แต่ในสายตาของชูเหิง พาดินทั้งผืนกลับหายไป เหลือเพียงปลายทวนหนึ่ง
เดียวที่กำลังเคลื่อนเข้ามาโดยไม่อาจหลบเลี่ยง

ชูเหิงกำกระบี่แน่น เหงื่อเย็นไหลลงมาตามขมับ

หลบไม่ได้ รับไม่ได้ และโต้กลับไม่ได้ ไม่ว่ามันจะคิดอย่างไร ปลายทวนนั้น
ยังคงอยู่ตรงหน้าเสมอ รวากับมันมิได้โจมตีร่างกาย แต่กำลังโจมตีจิตใจ

ผู้ถือทวนยังคงแทงทวนอย่างช้าๆ ช้าจนดูเหมือนเด็กน้อยก็สามารถหลบ
ได้ แต่ชูเหิงกลับรู้สึกวาท่อให้ตนมีเวลาคิดอีกสิบปี ผลลัพธ์ก็ยิ่งเหมือนเดิม

เสียงฝีพายยังคงดังอย่างต่อเนื่อง

๓
ดิ่ง

๓
ดิ่ง

๓
ดิ่ง

บทเพลงธาตุน้ำไหลผ่านทะเลจิตสำนึกดูจสายน้ำใสกระจ่าง พริบตา
นั้น คำพูดของเย้ยอวีนกอนหนำนั้พลันผุดขึ้นมาในใจ

อย่าแพ้กัพอ ถ้าเหลือบ่ากว่าแรง เสมอก็ได้

ชูเหิงชะงัก

เสมอ...ใช่แล้ว เหตุใดมันต้องชนะด้วย กฎของบททดสอบไม่เคยบอกว่าต้อง
เอาชนะอีกฝ่าย เพียงยืนอยู่ให้ได้ก็เพียงพอ

ทันใดนั้น จิตใจที่ตึงเครียดพลันผ่อนคลายลง ชูเหิงค่อยๆ ปล่อยลมหายใจ
ออกก่อนลดกระบี่ในมือลงเล็กน้อย มันเลิกคิดจะทำลายกระบวณท่านี้ เลิก
คิดจะเอาชนะ และเริ่มมองอย่างแท้จริง

ปลายทวนยังคงเคลื่อนที่เข้ามา ช้า มันคง ไม่หวั่นไหว เหมือนสายน้ำที่ไหลลง
จากภูเขา เหมือนดวงดาวที่โคจรบนท้องฟ้า เหมือนกาลเวลาที่ไม่เคยหยุด
เดิน

อักขระดาราทั้งสองภายในทะเลจิตสำนึกพลันสั่นสะเทือน

วูม!

แสงดาราจำนวนมากส่องสว่างขึ้น ภาพบางอย่างปรากฏขึ้นในความคิดของชูเหิง ภาพชายผู้หนึ่งกำลังฝึกทวนอยู่ใต้ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว

กระบวนท่าเรียบง่าย ช้าไปช้ามา นับหมื่นครั้ง นับแสนครั้ง นับล้านครั้ง จนในที่สุด ทวนของมันก็ไม่ใช่ทวนอีกต่อไป แต่มันกลายเป็นส่วนหนึ่งของวิถียุทธ์

ดวงตาของชูเหิงพลันสว่างขึ้น มันเข้าใจแล้ว ผู้ถือทวนมิได้กำลังแสดงความแข็งแกร่ง แต่กำลังแสดง "ความเชื่อมั่น" ความเชื่อมั่นที่ไม่หวั่นไหวต่อสิ่งใด

ฟูบ!

ชูเหิงก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ไม่ถอย ไม่หลบ ไม่โจมตี มันเพียงยกกระบี่ขึ้นในแนวตั้ง ก่อนวางไว้ตรงหน้าอก

ท่าทางเรียบง่ายอย่างยิ่ง แต่สงบนิ่งอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน ปลายทวนมาถึง

เคร่ง!

เสียงโลหะกระทบกันดังขึ้นเพียงครั้งเดียว ไม่มีแรงระเบิด ไม่มีคลื่นพลัง มีเพียงทวนและกระบี่ที่หยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ

ผู้ถือทวนมองชูเหิง ชูเหิงก็มองตอบ เวลาราวกับหยุดลง

ผ่านไปชั่วครู่ ผู้ถือทวนจึงค่อยๆ เก็บทวนกลับ ก่อนพยักหน้าอย่างช้าๆ “ผ่าน”

สิ้นคำ ค่ายกลทั้งสนามพลันส่องสว่าง ร่างเงาของผู้ถือทวนค่อยๆ จางลง แต่ก่อนจะหายไปโดยสมบูรณ์ เสียงของมันพลันดังขึ้นอีกครั้ง

“อักขระดาราสองดวง เจ้าใช้ได้ไม่เลว อย่าทำให้พวกมันต้องอับแสง”

ใจของชูเหิงสั่นสะท้าน นี่เป็นครั้งแรกที่มีผู้กล่าวถึงอักขระดาราของมันโดยตรง

วูม

แสงสีเงินสายหนึ่งพลันพุ่งออกจากร่างผู้ถือทวนก่อนเข้าสู่หว่างคิ้วของชูเหิง

บทที่ 5 เรื่องของรากแรก

ทันใดนั้น ความเข้าใจเกี่ยวกับอักขระดาราทั้งสองพลันชัดเจนขึ้นอีกส่วน แม้ยังไม่สมบูรณ์ แต่เพียงเท่านี้ก็เพียงพอให้มันรู้ว่า เส้นทางข้างหน้าของมัน แตกต่างจากเดิมโดยสิ้นเชิง

เมื่อแสงทั้งหมดสลายไป ลานประลองกลับคืนสู่ความเงียบ เหลือเพียง เยื่อวันที่ยังนั่งอยู่ข้างสนาม ฝิผาตัวนั้นหายไปแล้ว

นางยิ้มบางๆ “ข้ายังนึกว่าท่านจะเลือกปะทะตรงๆ เสียอีก”

ซูเหิงหัวเราะออกมาก่อนส่ายหน้า “หากเป็นเช่นนั้น ยามนี้ข้าคงนอนอยู่บนพื้นแล้ว”

เยื่อวันยิ้มออกมา จากนั้นสายตาของทั้งสองจึงหันไปยังผู้ถือคัมภีร์ที่รออยู่ บททดสอบของซูเหิงสิ้นสุดลงแล้ว และต่อจากนี้ถึงคราวของเยื่อวันที่ต้องเผชิญหน้ากับคำถามเพียงหนึ่งข้อ ซึ่งอาจจะยากยิ่งกว่าทวนสามกระบวนท่า

ผู้ถือคัมภีร์ก้าวเข้าสู่ลานประลองช้าๆ มันมิได้ถืออาวุธ มิได้ปลดปล่อยแรงกดดัน แต่เมื่อยืนอยู่ตรงนั้นกลับให้ความรู้สึกลึกล้ำยิ่งกว่าผู้ถือทวนเสียอีก

เยื่อวันลุกขึ้นก่อนก้าวเข้าสู่ลานประลอง ทันทีที่นางก้าวผ่านขอบค่ายกล

วูม!

โลกทั้งใบพลันเปลี่ยนไป ลานหิน ชูเหิง ซิงซิง อวีเออร์ ทุกสิ่งหายไ
หมด เหลือเพียงห้วงดารารอแว้งว้างไร้ขอบเขต

ผู้ถือคัมภีร์ยืนอยู่เบื้องหน้า คัมภีร์โบราณในมือค่อยๆ เปิดออกเอง

หน้าแรก

หน้าที่สอง

หน้าที่สาม

ตัวอักษรนับไม่ถ้วนลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าก่อนรวมตัวกันเป็นประโยคหนึ่ง “จุดดำ
คือสิ่งใด”

เยี่ยววินเงยบไป นางเคยคิดว่าคำถามจะซับซ้อนกว่านี้ แต่เมื่อเห็นคำถาม
จริง กลับรู้สึกว่ามันยากยิ่งกว่าเดิม เพราะที่ผ่านมา ทุกคนตามหาคำตอบข้อ
นี้

ผู้ถือคัมภีร์เอ่ยขึ้น “ตอบ”

เยี่ยววินส่ายหน้าเบาๆ “ข้าไม่ทราบ”

ผู้ถือคัมภีร์นิ่งไป “ไม่ทราบ?”

“ไม่ทราบเจ้าคะ”

เยี่ยอวินมองตัวอักษรกลางอากาศก่อนกล่าวต่อ “หากข้าทราบ่ว่าจุดดำคือสิ่งใด ข้าคงไม่ต้องมาที่นี่แล้ว และพวกท่านคงไม่กำหนดภารกิจนี้ขึ้นมา”

ห้วงดาราเจียบงัน ผู้ถือคัมภีร์ไม่กล่าวสิ่งใด

เยี่ยอวินจึงเอ่ยต่อ W แต่ข้าทราบบางอย่าง จุดดำมิได้เกิดจากแกนกลางเท่านั้น การฟื้นฟูโลกสามารถชะลอและผนึกมันได้ แต่ไม่อาจหยุดการถือกำเนิด ดังนั้น สิ่งที่อยู่ตอนนี้ก็เป็นเพียงผลลัพธ์ มิใช่ต้นกำเนิด”

ผู้ถือคัมภีร์จึงมองนาง “แล้วคำตอบของเจ้าคืออะไร”

เยี่ยอวินเจียบไปครู่หนึ่งก่อนจะตอบ “ข้าไม่รู้ว่าจุดดำคือสิ่งใด แต่ข้ารู้ว่าคำถามที่ถูกต้อง มิใช่จุดดำคืออะไร แต่เป็น...”

ดวงตาของนางค่อยๆ สว่างขึ้น “เหตุใดจุดดำจึงถือกำเนิด”

ทันใดนั้น

วูม!

คัมภีร์ทั้งเล่มส่องสว่างขึ้น ตัวอักษรนับไม่ถ้วนแตกกระจายเป็นละอองแสง ห้วงดาราทั้งหมดสั่นสะเทือน ผู้ถือคัมภีร์ปิดหนังสือลงช้าๆ ก่อนพยักหน้าเป็นครั้งแรก

“ดี”

เสียงนั้นดังก้องไปทั่วจักรวาลจำลอง “ผู้คนมากมายพยายามตอบคำถาม แต่มีน้อยคนที่ยอมรับว่าคำถามใดควรถูกถาม”

เยี่ยววินไม่กล่าวสิ่งใด ทราบดีว่าสิ่งที่ตนตอบไปไม่ใช่คำตอบ แต่เป็นการยอมรับว่าตนยังไม่รู้ และนั่นต่างหากคือความจริง

ผู้ถือคัมภีร์ยกมือขึ้น

วูม!

แสงสีเงินสายหนึ่งพุ่งออกมาจากคัมภีร์ ก่อนเข้าสู่กลางหน้าผากของเยี่ยววิน พริบตานี้ แผ่นที่ภายในทะเลจิตสำนักพลันสั่นสะเทือนรุนแรง เศษแผ่นที่ทั้งสามส่วนเปล่งแสงพร้อมกัน ก่อนหลอมรวมเข้าหากันอย่างสมบูรณ์

ครี๊น!

นครเหมันต์นิรันดร์ทั้งนครปรากฏขึ้นภายในทะเลจิตสำนัก ถนนทุกสาย ตำหนักทุกแห่ง ค่ายกลทุกจุด แหล่งทรัพยากรทุกพื้นที่ ล้วนปรากฏขึ้น

อย่างชัดเจน รวากับนครทั้งแห่งถูกย่อยส่วนเข้ามาอยู่ในจิตสำนึกของนาง และ
ในใจกลางแผนที่ ตำแหน่งต้นกำเนิดดารากำลังส่องแสงสีเงินอ่อนๆ

ผู้ถือคัมภีร์มองเยี่ยอวินก่อนกล่าวเป็นประโยคสุดท้าย “ผู้สืบทอด เจ้าผ่าน
แล้ว”

ทันใดนั้น โลกทั้งใบแตกสลาย เยี่ยอวินลืมนาทีขึ้นอีกครั้งกลับมายังลานหิน
ดั้งเดิม

ซูเหิงกำลังมองนางอยู่ ผู้ถือคัมภีร์ค่อยๆ เลื่อนหายไปเช่นเดียวกับผู้ถือ
ทวน ประตูลีเงินของตำแหน่งต้นกำเนิดดารากำลังส่งเสียงครี๊ดเบาๆ และ
ค่อยๆ เปิดออกช้าๆ

ชิงชิงรีบป็นมาเกาะไหล่ของนาง อวิเออร์ก็รีบป็นมาซุกในอกเสื้อของนาง

ไม่มีแสงสว่างเจิดจ้า ไม่มีพลังอันน่าหวาดหวั่น มีเพียงความเงิบ ความเงิบ
ที่เก่าแก่จนราวกับดำรงอยู่มาตั้งแต่ก่อนกำเนิดนครหมันตันนิรันดร์

เยี่ยอวินและซูเหิงมองเข้าไปด้านในก่อนจะชะงัก เพราะเบื้องหลังประตูเป็น
ห้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาวลอยอยู่ในความมืดมิด ราวกับอีกฟากหนึ่งของ
ประตูเชื่อมต่อกับจักรวาลโดยตรง

“นี่คือ...” ซูเหิงเบิกตากว้าง

เยี่ยอวินเองก็ไม่เคยพบเห็นเช่นนี้มาก่อน เสียงของรากแรกพลันดังขึ้นในทะเล
จิตสำนึก น้ำเสียงลั่นเล็กน้ย

“ที่นี่...ข้าจำที่นี่ได้”

หัวใจของเยียววินกระตุก ที่ผ่านมารากแรกจำอะไรได้เพียงเศษเสี้ยวแต่ครั้งนี้ กลับกล่าวอย่างมั่นใจ

“ที่นี่คือสถานที่ที่ข้าตื่นขึ้น”

เยียววินชะงัก “ท่านตื่นขึ้นที่นี่?”

“ใช่...อย่างน้อยความทรงจำส่วนแรกที่ข้าจำได้ก็เริ่มต้นที่นี่”

ทันใดนั้น แดนที่ในทะเลจิตสำนึกพลันส่องสว่าง ภาพนครเหมันต์นิรันดร์หมุน ซ้ำๆ ก่อนที่ดำหนักต้นกำเนิดดาราระจะขยายใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ รายละเอียด จำนวนมหาศาลหลังไหลเข้าสู่จิตสำนึกของนาง

ดำหนักต้นกำเนิดดาราระ ศูนย์กลางการศึกษาสูงสุดของนครเหมันต์นิรันดร์ สถานที่เก็บรักษาความลับระดับสูงสุด สถานที่ต้องห้ามสูงสุด ผู้มีสิทธิ์ เข้าถึง ผู้พิทักษ์นครระดับสูงสุดเท่านั้น

เยียววินหรีดตาลง เพียงรายละเอียดไม่กี่แถว ก็พอจะบอกได้ว่าที่นี่สำคัญ เพียงใด

“พี่สาวเยียว” ซิงซิงกระซิบเบาๆ “ข้ารู้สึกแปลกๆ”

อวีเออร์พยักหน้าทันที “ข้าก็รู้สึกเช่นกัน”

เยื่ออีวินกวาดสายตามองไปรอบด้าน ก่อนจะเข้าใจสาเหตุ เพราะเมื่อก้าวผ่านประตูเข้ามา พลังปรารถนาทั้งหมดในพื้นที่นี้กลับแตกต่างจากโลกภายนอกโดยสิ้นเชิง

มิใช่พลังธาตุใดๆ แต่เป็นพลังชนิดหนึ่งที่เก่าแก่ยิ่งกว่า บริสุทธิ์ยิ่งกว่า และใกล้เคียงกับพลังที่นางเคยสัมผัสจากต้นกำเนิดสะพานคารา

ทันใดนั้น กลางหมู่ดาวเบื้องหน้า แสงสีเงินสายหนึ่งปรากฏขึ้นก่อนค่อยๆ รวมตัวเป็นร่างมนุษย์ เป็นชายชราผู้หนึ่ง สวมอาภรณ์สีเงินยาว ใบหน้าเต็มไปด้วยร่องรอยแห่งกาลเวลา แต่ดวงตากลับสุกสว่าง

ซูเหิงเปลี่ยนสีหน้าทันที มันจำได้ ชายชราคนนี้คือหนึ่งในผู้สร้างนครเหมันต์นิรันดร์ที่เคยปรากฏในภาพความทรงจำ

ชายชรามองทุกคนอย่างเงิบงัน ก่อนจะสายตาสายหนึ่งหยุดลงที่เยื่ออีวินและหยุดอยู่ที่กำไลหยกสีเขียวเป็นเวลานานคล้ายจดจำได้ จากนั้นชายชราจึงถอนหายใจ น้ำเสียงเต็มไปด้วยความรู้สึกซับซ้อน

“ในที่สุด...เจ้าก็กลับมา”

ทันทีที่คำพูดนั้นดังขึ้น รากแรกในทะเลจิตสำนักพลันสั่นสะเทือนรุนแรง ทราบทันทีว่าที่ชายชรากล่าวถึง มิใช่เยื่ออีวินแต่เป็นตัวมันเอง เพราะมันก็จำชายชราตรงหน้าได้เช่นกัน

“ท่าน...” เสียงของรากแรกสั่นเล็กน้อย “ข้าจำท่านได้...”

เยื่อวันชะงัก นี่เป็นครั้งแรกที่รากแรกกล่าวออกมาอย่างชัดเจนว่าทำได้

หากชูเหิงตกตะลึง เสียงที่มันได้ยิน เป็นเสียงชราอย่างยิ่ง ชราไม่ต่างจากชายชราที่อยู่เบื้องหน้ามัน ทว่าเสียงชรานี้เป็นผู้ใด มันมากับเยื่อวันตอนไหน

ชายชราหัวเราะเบาๆ เสียงหัวเราะนั้นเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้า “ผ่านมานานเพียงใดแล้ว แม้แต่ข้าเองก็เกือบจำไม่ได้”

สายตาของมันยังคงมองกำไลหยกสีเขียวราวกับมองสหายเก่าผู้หนึ่ง “แต่ในที่สุด เจ้าก็กลับมา”

ชูเหิงมองชายชราและอดถามไม่ได้ “ผู้อาวุโสทั้งสองเป็นผู้ใดกันแน่”

ชายชราหันมามองมัน ยิ้มบางๆ “ผู้ใดอย่างนั้นหรือ นานเกินไปจนข้าเกือบลืมชื่อของตนเองแล้ว”

มันเงยไปครู่หนึ่งก่อนกล่าวออกมาซ้ำๆ “ข้ามีนามว่า...ซิงเทียนเหอ”

ทันทีที่ชื่อดังกล่าวปรากฏขึ้น แผนที่ภายในทะเลจิตสำนึกของเยื่อวันพลันลั่นสะเทือน รายละเอียดจำนวนหนึ่งที่เดิมถูกปิดผนึกค่อยๆ ปรากฏขึ้น

ซิงเทียนเหอ ผู้ก่อตั้งนครเหมันต์นิรันดร์ ผู้บุกเบิกตำหนักต้นกำเนิดดารา ผู้พิทักษ์ลำดับหนึ่งแห่งนครเหมันต์นิรันดร์

ชูเหิงสวดลมหายใจลึก ในใจตื่นเต้น นี่คือนิ่งในผู้สร้างอารยธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด

ชายชราสายหน้าเบาๆ “ผู้ก่อตั้ง ผู้พิทักษ์ ผู้อาวุธ ตำแหน่งเหล่านี้ไร้
ความหมายนานแล้ว ยามนี้ข้าเป็นเพียงเศษเสี้ยวเจตจำนงที่เหลื้อยู่ ส่วนอีก
ผู้หนึ่ง เจ้าถามนางก็แล้วกัน”

มันหยุดไปครู่หนึ่ง ก่อนมองกำไลหยกอีกครั้ง ดวงตาที่เต็มไปด้วยริ้วรอยล้น
โหว “แต่ข้าดีใจที่ได้พบเจ้าอีกครั้ง”

รากแรกไม่ได้ตอบในทันที มันกำลังพยายามรีดค้นความทรงจำที่สูญ
หาย ผ่านไปหลายลมหายใจจึงเอ่ยขึ้น “ข้าจำได้...ท่านเคยเรียกข้าว่า...”

